

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4095/2020
22.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Данијеле Николић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Слободан Петровић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Водовод“ из Сурдулице, чији је пуномоћник Драган Антић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 883/19 од 10.12.2019. године, у седници већа одржаној 22.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 883/19 од 10.12.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 883/19 од 10.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици П 714/18 од 13.12.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу, на име неоснованог обogaћења по основу више наплаћених комуналних услуга у периоду од 01.12.2008. године до 31.03.2010. године, исплати износ од 1.000,00 динара, са законском затезном каматом на тај износ почев од дана подношења тужбе – 20.4.2015. године, па до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 66.800,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде, па до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 883/19 од 10.12.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке, у делу у коме је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име неоснованог обogaћења по основу више наплаћених комуналних услуга за месец јануар 2010. године исплати износ од 163.030,00 динара, са законском затезном каматом од подношења тужбе, па до исплате. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу, на име неоснованог обogaћења по основу више наплаћеног износа за комуналне услуге за период од 01.12.2008. године до 31.12.2009. године, као и за месец фебруар и март 2010. године, плати износ од 836,70 динара са законском затезном каматом од 20.04.2015. године до исплате. Ставом трећим изреке, преиначена је

првостепена пресуда у другом ставу изреке, тако што је тужилац обавезан да туженом на име трошкова парничног поступка исплати 35.200,00 динара. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка по жалби у износу од 15.800,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотри правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2.).

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, јер спорно правно питање није од општег интереса или у интересу равноправности грађана и не постоји потреба за уједначавањем судске праксе и новим тумачењем права, нити су у ревизији о томе пружени одговарајући докази. У конкретном случају, реч је о потраживању по правилима о стицању без основа и сходно томе, о основу спорног потраживања одлучено је у складу са судском праксом у тумачењу и примени члана 210. ЗОО, а тужбени захтев је делимично одбијен јер тужилац није пружио доказе да је неоснованом исплатом већег износа накнаде за добијене комуналне услуге, дошло до неоснованог обогаћења на страни туженог. Према томе, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за делимично одбијање тужбеног захтева, ревизијски суд је одлучио као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба је поднета 23.04.2014. године, ради неоснованог обогаћења и накнаде штете, а у тужби је као вредност предмета спора означен износ 1.000,00 динара.

Према члану 468. став 1. ЗПП, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у споровима мале вредности.

Како је вредност предмета спора испод законом прописаног цензуса за изјављивање ревизије, ревизија тужиоца није дозвољена, при чему није од значаја што је другостепеном пресудом преиначена првостепена пресуда, јер је реч о спору мале вредности, тако да се не примењује одредба члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, по којој је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић